SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 20 | 15. OKTOBER 1926 | 75. AARGANG

KONFERENCE TALE.

Af Ældste *George F. Richards* af de Tolvs Raad.

BØN OG LYDIGHED.

Ved en Anledning som denne, hviler der en Ansvarlighed paa hvert Medlem af Kirken, som er nærværende; muligvis er den største Ansvarlighed hos disse, der er kaldet for at give de forsamlede Instruktioner.

Vi behøver alle den Hjælp som vor Herre saa gavmild giver os, dersom vi søger efter den paa den Maade, som han har anvist os. Vore Sangere behøver Hjælp for at kontrollere deres Stemmer, at de maa have Aanden af de Sange, der skal synges, saa de kan blive lige som en Bøn til Herren, der kan blive besvaret med en Velsignelse paa eders Hoveder, af en saadan Beskaffenhed, at Sangene ikke alene bliver hørt, men, at de ogsaa bliver forstaaet. De Personer, der beder, behøver Hjælp, saa de kunne udtrykke de Tanker. som gør sig gældende hos de forsamlede; thi det er ikke en Bøn for dem selv de opsender, de beder for dem alle. Taleren behøver den samme Hjælp, nemlig at de Hellige beder for ham. Herren

har selv sagt, at en Retfærdigs Bon formaar meget. Bønnen, enten den bedes stille eller hemmelig af trofaste Mænd og Kvinder, betyder meget hos Herren, og om vi alle gør vor Pligt i at bede til Herren, naar vi samles under lignende Omstændigheder som her; da vil vor Bøn ikke alene blive antaget af Herren, men den vil blive helliget for vor Velsignelse og Frelse.

I en Epistel fra Apostelen Paulus til Korinterne, gør han nogle Sammenligninger med Kirken, dens Embedsmænd og det menneskelige Legeme. Han giver den Forklaring, at et Medlem kunde ikke sige til et andet: »Jeg behøver dig ikke«, thi alle Lemmer er nodvendige, til Trods for den Fuldkommenhed i hvilken Gud har skabt Mennesket. Inden i Mennesket findes Aanden, om denne manglede, vilde Legemet kun være som Jordens Støv, der vilde ikke være nogen Kraft i det. Kirken vilde blive magtesløs til at fuldføre sin Bestemmelse paa Jorden, om ikke det var for Guds Aand, der er Sjælen i Kirken, i vor Religion, i Mormonismen. Der er i hvad man kalder »Mormonismen«, en Aand, et aandeligt Liv, men jeg frygter for, at mange af os har ikke funden det. Jeg har en Frygt for, at vi er for mekaniske i vore Bønner, i vor Tilbedelse og i vor Gudstjeneste. Naar Guds Aand hviler paa os, mærker vi, at vi har Sandheden, og vi ser Skønheden af Evangeliet, som vi har modtaget. Vor Sjæl er oploftet af denne, vi har Vidnesbyrdets Aand og en Kundskab om Sandheden. Det er Aabenbaringens Aand, det er Aanden, ved hvilken Kirken og Guds Rige er bleven oprettet og ved hvilken Værket er blevet ledet indtil nærværende Tid. Vi kan have denne Aand hos os, nyde dens Tilkendegivelser, om vi vil leve for det, mine Brodre og Sostre. Vi kan gøre disse vore Tabernakler, som er Guds Templer tjenlige for Modtagelse af den Hellig Aand, at den kan bo i os, saa vi kan blive vejledet af denne i det vi maa udføre i Livet. I at se ret, kende ret og gore ret, saa vor Forvaltning og vort Levnet maa være antagelig af Gud. Vi kan ikke udfore det Arbejde, der er be-

stemt for os, vi kan ikke leve vor Religion, antagelig for Gud uden hans Hjælp.

Dersom vi ønsker Herrens Hjælp maa det ske gennem den Hellig Aand, om vi ønsker at have denne Aand, maa vi leve et helligt Liv, være værdig at se Gud, tillige maa vi have en villig Aand, villig at modtage det Herren ønsker at give os, villig at give det Herren ønsker af vore Hænder; det være sig vor Tid, vore Talenter, vore Midler eller vort Liv; vi maa have Villighedens Aand i den Grad, at vi vil lægge alt paa Alteret for Herrens Benyttelse i Opnaaelsen af hans Hensigter, nemlig Frelsning af hans Børns Sjæle. Vi maa anerkende den Autoritet Herren har sat i sin Kirke her paa Jorden; thi han siger: »Enten det er ved min egen Mund, eller ved mine Tjeneres Mund er lige meget«. Derfor, naar vi er kaldet paa af de, der har Autoritet, maa vi agte det som et Kald fra Herren og aldrig nægte at modtage det, lige meget hvilket Offer det maa kræve. Vi skulde modtage disse Ting med taknemlige Hjerter, med Tro og Tillid til Gud, at det vil blive vor Ære og Herlighed i Livet herefter, hvilket det sikkert vil, om vi paaskonner saadanne Kaldelser og det Arbejde, der er bestemt for os, om vi ønsker at gøre hans Vilje, vandre i vor Frelsers Fodspor og i Lyset lige som han var i Lyset, at vi maa modtage Opfyldelsen af Løftet, at vi skal have Fællesskab, den ene med den anden i hans Rige, og at Jesu Blod renser os fra al Synd.

Jeg er bleven storligen opbygget og velsignet i denne Konference. Jeg har glædet mig over at lytte til de smukke Salmer, der er bleven sungne; i Særdeleshed den smukke Salme: »Beautiful Zion for me«. Min Sjæl jubler af Taknemmelighed til Herren, fordi min Lod er kastet iblandt de Sidste Dages Hellige i Zion, at jeg har Medlemsskab i Guds Kirke og Rige her paa Jorden, at jeg nyder de Helliges Samfund, deres Kærlighed, deres Tillid og Selskab, at jeg besidder en Del af Herrens Autoritet og er bleven æret med den Rettighed at virke for ham i denne store Tjeneste her paa Jorden, hans

hjælpende Kraft har været hos mig i min Gerning til Trods for min Svaghed og personlige Udygtighed. Maa Herrens Navn blive priset for stedse.

Min Overværelse af Møderne i denne Konference har haft den Virkning, at de har bragt mig til at paaskonne, — det synes for mig, mere end nogensinde før, Herrens Velsignelser mod mig og mod hans Folk. Jeg elsker de Sidste Dages Hellige. Det er mit Ønske, at se Guds Velsignelser udgydt over dem, saavel Himlens som Jordens Velsignelser. Jeg ønsker ogsaa at se dette Folk trofast i at holde Herrens Befalinger og gøre hans Vilje. Brødre og Søstre, dersom vi paaskønner de store Velsignelser, der er kommen til os gennem Evangeliet, lad os da ingensinde forglemme vore Forpligtelser, i Jesu Navn at takke vor himmelske Fader for dem. Morgen og Aften er ikke for ofte. Eftersom Forpligtelserne er komne til mig, har jeg været i Stand til mere og mere at paaskønne Herrens Velsignelser. Jeg har følt større Nødvendighed at bede, og jeg har bedet uafbrudt og inderlig til Gud og givet ham Tak og Pris. Jeg har bedet til ham om Barmhjertighed og Tilgivelse og om aandelig Vejledning. Herren har været meget god imod mig og jeg er sikker paa at I kan sige det samme.

Nu lad mig tilføje, det er ikke tilstrækkeligt, at vi ofte henvender os til Herren med Tak for vore Velsignelser. Der er andre Maader, hvorved vi kan tilkendegive vor Paaskonnelse. Dersom vi paaskonner, hvad Herren har gjort for os, vil vi elske ham, og desto mere vi paaskonner, desto større vil vor Kærlighed blive, og Herren har sagt: »Om Du elsker mig, hold mine Befalinger«, thi derved kan han vide, at vi elske ham, naar vi holder hans Befalinger. Han sagde: »Om en Mand elsker mig, han vil holde mine Ord«. Han har givet os sit Ord gennem sine Tjenere. Præsident Grant har henfort sine Bemærkninger til Visdomsordet, som Guds Ord, hvilket det er. Nu, Herren siger: »Dersom I elsker mig, hold mine Befalinger. Om en Mand elsker mig, vil han holde mit Ord«.

Nogle Mennesker siger: »Visdomsordet er ikke en Befaling«. Dersom Herren har befalet, at jeg skal elske ham af hele mit Hjerte, af hele min Sjæl og af al min Magt og derefter har sagt, at dersom jeg elsker ham vil jeg holde hans Ord, da er heri en Befaling til mig om at overholde Visdomsordet. Agt derpaa som I vil, for mig er det tilstrækkeligt at vide, at det er Guds Ønske og Vilje. Mine Brødre og Søstre, vi er her for at lære at kende Guds Ønsker og Vilje, og derefter ved hans Hjælp at gøre derefter, hvad det end koster.

Jeg ved, at dette er Guds Værk, jeg er taknemmelig herfor. Jeg véd, at Præsident Heber J. Grant er Guds Mundstykke til dette Folk i denne Tid. Jeg véd, at han er inspireret i sit Kald. Jeg véd, at dette Værk er i Fremgang, som det hidtil har været, og er under Kirkens Administration. Jeg er sikker paa dets Triumf. Jeg nærer ingen Frygt for Vanskeligheder i Fremtiden, med Hensyn til at vi kommer i en misforstaaet Stilling. Jeg véd, og jeg takker Gud for Vidnesbyrdet, at dette er Guds Værk, at han er ved Roret og at det vil sejre. Dette er mit Vidnesbyrd, og jeg bærer det i Jesu Kristi Navn, Amen.

DEN DANSKE MISSION.

SØNDAGSSKOLE-AGITATIONSAFTEN.

Præsidentskabet for Kobenhavns Grens Sondagsskole havde arrangeret en Sondagsskole-Agitationsaften i Kirkens Lokale Onsdag den 29. September. Et godt Program, i hvilket saavel Born som Voksne tog Del, blev udført. Forstanderen Th. Bregentoft omtalte i Korthed Sondagsskolerne og deres Betydning saavel for Børn som Voksne og klarlagde det System, hvorefter Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Sondagsskoler arbejder. Grenens Sangkor saavel som alle, der tog Del i Programmet, høstede fortjent Bifald. En stor Forsamling af Fremmede og af Kirkens Medlemmer var kommen til Stede.

DEN NORSKE MISSION.

DAAB I SEPTEMBER.

Oslo Green: Signora Olsen Hansen.

Arendal Gren: Ludvig Thorgersen.

DØDSFALD.

Arendal Gren: Soster Serine Andersen døde den 12. September og blev begravet den 17. September. Graven indviedes af Ældste John T. B. Johnsen. Soster Andersen var født i Øistad, Nedenes, den 4. Juli 1854 og var saaledes 72 Aar gammel. Hun annammede Evangeliet den 20. December 1909 og har været et trofast Medlem siden.

Oslo Gren: Broder Theodor Pedersens lille Datter Ruth Marie, 19 Mdr. gammel, døde den 16. Septbr. og blev begravet fra Østre Gravlund den 21. Begravelsen foregik under Ledelse af Missionspræsident Martin Christophersen. En Del af Sangkorets Medlemmer var modt for at bistaa med Sangen. Graven indviedes af Broder Hilmar P. Simonsen.

Martin Christophersen,
Missionspræsident.

TABERNAKELKORETS TURNÉ TIL CALIFORNIEN

den 23. Juli — 2. August 1926.

Salt Lake Tabernakelkor paabegyndte den 23. Juli en Sang-Turné til Californien, hvilken var den tredie Turné i Aarenes Løb til denne Stat. Det store Kor har ogsaa været paa Turné i Østen, i Denver, Colorado; senere i Chicago og New York.

Om Eftermiddagen paa ovennævnte Dag forlod Koret Salt Lake City og talte 206 Deltagere. Desforuden medfulgte 700 Turister. Tre Jernbanetog var nødvendige for at befordre det store Antal til Bestemmelsesstedet.

Den 24. Juli fandt Ankomsten til Sacramento Sted, hvor Koret og Turisterne blev modtaget af flere af Handelsforenin-

gens Medlemmer og Brandmændenes Musikkorps, til hvis Toner der marcheredes til Statens Regerings-Bygning, hvor Koret sang to Numre. Borgmester Anderson bød dem alle velkommen. Omtrent 25 af Korets Medlemmer blev inviteret til Frokost paa Century Hotellet, medens alle de øvrige blev trakteret med friske, velsmagende Ferskener i Jernbanevognene.

Derfra fortsattes Rejsen til Oakland, hvor der samme Aften blev afholdt en Koncert, som havde en meget stor Sukces.

Søndag den 25. Juli tilbragte Deltagerne i San Francisco, indtil de om Aftenen Kl. 10 fortsatte Rejsen til Santa Barbara, hvortil de ankom Mandag Morgen Kl. 8. Paa Stationen blev de budt velkommen af Borgmester Adrian. Koret sang et Numer paa Stationen, hvorefter Rejsen efter et kort Ophold fortsattes til Los Angeles, som naaedes samme Dag Kl. 1½. Paa Stationen blev Koret modtaget af en Komité, flere Bladmænd, Fotografer og Hundreder af Venner. De blev budt velkommen af Borgmesteren og en Repræsentant for Handelsforeningen. Om Eftermiddagen tog Koret til den 60 Mile bortliggende By San Bernardina, hvor der i Borgerhallen, som var aldeles overfyldt, blev givet en Koncert.

Tirsdag Aften gaves en Koncert i Long Beach. Efter Koncerten talte Senator Reed Smoot og Præsident C. W. Nibley.

Onsdag Aften var Hollywood Bowl Attraktionens Centrum. Tusinder af Mennesker overværede en Koncert i det mægtige Frilufts-Amphiteater, hvor der er Siddepladser for 25.000 Mennesker, og alt var næsten optaget. Det var i hvert Fald det største Antal, som nogensinde har overværet en Koncert dèr. Koret vandt umaadeligt Bifald.

I San Diego gav Koret om Aftenen i Balbao Park en vellykket Koncert. Den samme Opmærksomhed og Gæstfrihed blev vist imod dem, som der var vist paa de andre Steder.

Fredag returneredes til Los Angeles, hvor der i Pomona blev givet en Koncert, som modtoges med stort Bifald.

Lordag kom Koret atter tilbage til San Francisco og gav en Koncert om Aftenen i Civic Auditorium. Den overværedes af

Tusinder, maaske af det største Antal, som overværede nogen af de afholdte Koncerter.

Paa Hjemrejsen Søndag den 1. August gjordes Ophold i Reno, Nevada, hvor der afholdtes en Frilufts-Koncert, som ligeledes overværedes af Tusinder.

Mandag Morgen ankom Koret til Salt Lake City og blev modtaget af en Mængde Mennesker. Deltagerne var meget trætte af den anstrengende, men behagelige Tur.

Tirsdag Aften den 3. August blev der i Nibley Park afholdt en Festlighed til Ære for det hjemvendte Tabernakelkor. Der gaves flere Koncert-Numre, som applauderedes af Tusinder. Talerne ved Anledningen var Guvernør Dern, Borgmester Neslen, Biskop David A. Smith og Professor A. C. Lund, som er Leder af Koret. George N. Child fungerede som Ceremonimester.

UDE FRA.

I den Franske Mission virker der nu to Gange saa mange Missionærer som for et Aar siden. Missionen har gjort en paaskonnelsesværdig Fremgang. En Udvidelse af Missionsvirksomheden og en større Udstrækning af Missionsmarken har været nødvendig. Flere Oversættelser af Kirkens Literatur til det franske Sprog har været nødvendig, hvilket i høj Grad vil lette Arbejdet i denne Del af Herrens Vingaard.

Bladet »The Gazetta de Lausanne« havde for kort Tid siden en Forsideartikel, der bar Titlen: »I Mormonernes Land«. Denne var en meget fin og interessant Artikel, skreven af en højt anset fransk Skribent, Benjamin Valloton, der fornylig besøgte Salt Lake City, hvor han gjorde nogle personlige Undersøgelser. Artiklen i nævnte Blad var af særlig Værdi for Missionærerne, eftersom de for lidt over et Aar siden blev forbudt at forkynde Evangeliet i Lausanne og blev udvist af Byens Autoriteter.

KONFERENCE BEMÆRKNINGER.

Alise L. Reynolds.

—

Om Herren vil velsigne mig med sin Aand, vil jeg forsøge at give eder et Vidnesbyrd fra vore Lektier. For ni Aar siden var der en Lektie publiceret i det teologiske Afsnit, som fortalte os, at naar Tiden kom, vilde det hellige Land blive forløst og Jerusalem genopbygget, og da vilde Joderne fra alle Dele af Verden drage tilbage, medbringe Kundskab om Kunst og Haandværk fra hele den civiliserede Verden; som en Følge deraf vilde Forløsningsarbejdet foregaa meget hurtigt. I et Magazin, kaldet »Readers Digest«, var i sidste Maaned publiceret en Artikel under Navn af »Born, Dage i det hellige Land«; og naar jeg nu citerer for eder nogle af de Fakta, der findes i Artiklen, overlader jeg til eder at domme om, hvorvidt det, som er nævnt i eders Lektie, er sandt. Det er kun fem Aar siden, at Briterne overtog Styrelsen af Palæstina. Vi er underrettet om, at der i Dag findes een tolv Etagers Bygning — en amerikansk Skyskraber, opført udenfor Jerusalems Volde, og der er et Hotel, som i Størrelse og Pragt kan staa ved Siden af ethvert af Ægyptens Hoteller. Der er ogsaa en By »Tel Avive«, som er bygget Nord for Jaffa og har 35.000 jodiske Indbyggere; denne er den forste By, som er bygget i dette Land siden Romertiden; der er 70 Industrier i Gang i denne By, som fabrikerer Tekstil, Støbegods og mange andre Ting. Muligvis er den mest bemærkelsesværdige Industri Mustensfabrikationen, som er i Gang Dag og Nat med tre Hold Arbejdere. Naar der nu tænkes paa, at de fleste af Husene i dette Land bestod af Jordhytter, saa vil det bedre kunne forstaas, hvad dette mener.

Vi er bleven fortalt fra autentisk Kilde, at man kan ride fra Kairo til Jerusalem og endnu finde Jordhytter, som ligner de Hjem, der gav Abraham og Joseph Husly. At tænke, at Folk, der forstaar at lave Mursten, er kommen til dette Land, viser, hvilken stor Forandring der er sket i Landet.

Ikke langt fra Byen Tel Avive er et Kraftanlæg, som forsyner den med elektrisk Lys. Det maa synes som et Under til de Folk, der er Vidne til dette Syn.

Da Kristus stod paa Oliebjerget, sagde han: »O, Jerusalem, Jerusalem, hvor ofte vilde jeg ikke have samlet eder, ligesom en Hone samler sine Kyllinger, men I vilde ikke. Derfor eders Land skal blive et Øde for eder.« Hvor bogstavelig er denne Profeti ikke bleven opfyldt; kun de, der har set dens Ødelæggelse, kan forstaa det. Vil De antage mit Vidnesbyrd om, at denne Profeti er bleven bogstavelig opfyldt. Soster Eliza R. Snow, som engang stod som Hovedet for denne Organisation, besøgte Palæstina i 1873. Og dersom De vil se i hendes Poesi, vil De finde, at de helt igennem aander om Ødelæggelse og Tilbagegang i Landet. Hun har naturligvis i sin Poesi indbefattet de lyse Lofter, som er forjættet, og vi lever i Tiden, da disse Lofter opfyldes. Lad mig just tilføje et andet Punkt. I Dag bliver det sagt, at Dodsantallet er ikke storre i Jerusalem, end det er i London. Da Briterne kom til Byen, fandt de Landet oversaaet med Cisterner. De vil erindre, at Kristus fortalte os, at Cisternerne var for Opsamling af Vand. Han irettesatte Farisæerne, fordi de gjorde Indvendinger imod, at han helbredte paa Sabbatsdagen, og sagde til dem: »Hvem af eder, som havde et Faar, der var faldet i et Hul, vilde ikke hjælpe det ud?« Der var seks Tusinde Cisterner i Landet, og den forste Ting, Briterne gjorde, var at rense dem; nogle af dem havde ikke været renset i over eet Hundrede Aar, hvorfor der hver Sommer dode en Mængde Mennesker af Malarie. Dette viser os en stor Forbedring i sanitær Henseende. Vi har igennem hele vort Liv hort vore Lederes Profetering om, at Dagen vilde komme, da Jerusalem skulde blive forløst. Herrens Ord fejler ikke.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 304.)

Mange Guder. Medens det »højeste Væsen« saaledes kæmpede sig frem, fandtes der andre intelligente Væsener, der ligeledes — dog ikke saa kraftigt — stræbte fremad og forsøgte paa at erholde Magt over Universets Kræfter. Der er kun lidt Sandsynlighed for, at to blandt disse mange intelligente Fremskridtsvæsener paa én og samme Tid opnaaede netop den selvsamme Plads. Det er mere rimeligt at antage, at der findes uendelige Trin fra det laveste til det højeste paa Udviklingens Stige, som fremadskridende Væsener betræder.

Næst efter Gud kan der altsaa være andre intelligente Væsener, der ifølge vor indskrænkede Forstaaelse i den Grad nærmer sig den samme Magtfylde, som Gud besidder, at de i et og alt er hans jævnbyrdige, hvad Magt angaar, for saa vidt som vi med vor begrænsede Forstaaelse kan se. Disse Væsener staar maaske uendelig langt under Gud i Magt; men paa samme Tid er de os jordiske Mennesker langt overlegne. Derfor er saadanne intelligente Væsener som Guder, sammenlignet med os.

Gaaende ud fra den Forudsætning kan der altsaa være mangfoldige intelligente Væsener, der i større eller mindre Grad besidder Guddommens Egenskaber. Dersom de foregaaende Læresætninger antages, følger det omtrent som en logisk Nødvendighed, at der er mange Guder eller Væsener saa højlig udviklede, at de er Gud lig, ja, faktisk er Guder. Denne Læresætning er et af Evangeliets Grundprincipper.

Hvorfor Mennesket er Menneske. Ifølge hvad der allerede er bleven fremstillet, er Aarsagen, hvorfor Mennesket er Menneske, ganske indlysende. Mennesket er evige Love underkastet, og i hin fjerne »Begyndelse« maa det i visse Retninger enten aldeles ikke have brugt sin Vilje, eller ogsaa udøvet den mere langsomt end andre, Mennesket overlegne, Fremskridts-

væsener. Maaske Mennesket endog enten ikke tog Hensyn til eller ligefrem modsatte sig de Love, det var underkastet. Alt eftersom Mennesket mere og mere erholder Kundskab og Magt, fremskyndes dets Vækst og Udvikling. Gud, der, formedelst sin herlige Intelligens, er ophøjet over alt, skrider stedse fremad henimod nyere Felter, hvor Magt kan opnaas — og det med en Hastighed, som vi Mennesker ikke kan danne os en Forestilling om — medens Mennesket, der befinder sig paa et lavere Udviklingstrin, sammenlignelsesvis talt, snegler sig fremad, dog med en tiltagende Fart. Mennesket bevæger sig altsaa dog fremad i en evig Udvikling. »Hvad Mennesket er, har Gud været; som Gud er, kan Mennesket blive«. Med andre Ord: Mennesket er en Gud i sin Vorden. Det stammer fra en Guderace; og eftersom dets evige Udvikling fortsættes, vil det i Fremtiden naa endnu nærmere det Punkt, som for os er ensbetydende med Guddommen, og hvis Magt over Universets Elementer er evindelig.

Guds Hjælp til Mennesket. Selvanstrengelse, Viljens bevidste Virkning, har hjulpet Mennesket fremad, henimod dets nærværende ophøjede Stilling. Ikke desto mindre, endskønt al Fremgang beror paa Selvanstrengelse, kan dog andre Væsener, der besidder Magt, i stor Grad bidrage til Menneskets Fremrykning. Det er utænkeligt, at Gud, om han staar alene og for sig selv, kan være i Besiddelse af lige saa megen Magt som den, der vilde tilføjes ham, dersom de Hærskarer af andre fremadskridende Arbejdere, med stadig tiltagende Magtudfoldelse, arbejdede i Harmoni med ham. Derfor, paa Grund af hans store Kærlighed til sine Børn og hans Ønske om, at de vedblivende skulde bestræbe sig paa at opnaa endnu større Magt, hjælper han dem fremad paa Vejen.

Kundskab kan overføres fra Intelligens til Intelligens. Gud tilbød de ventende Fornuftvæsener al den Kundskab, som han selv havde erhvervet, saaledes at de ikke behøvede at gennemgaa de samme Erfaringer, men kunde tage fat paa andre Opgaver i deres Udviklingsbane. Han udarbejdede en Plan, hvor-

ved et Væsens Erfaringer kunde benyttes af andre paa lavere Udviklingstrin. Hver Person skulde meddele sine indhøstede Erfaringer til andre, saa at ingen behøvede at udføre unødvendigt Arbejde. Paa den Maade, gennem alles forenede Anstrengelser, vilde hele Racen faa tilført forøget Energi og blive løftet fremad.

Menneskets Hjælp til Gud. Intelligente Væseners Fremadskriden er et gensidigt Anliggende. En Gud, som er alene i Universet, kan sikkert ikke have stor Glæde af sin Magt. Gud, der altid er i Harmoni med de evige Love, gør større og større Fremgang, jo mere indviklet eller fremadskridende Universet bliver. Universets Sammensathed forøges ved Udfoldningen af Intelligens; thi ethvert aktivt Individ kan frembringe nye relative Forhold og mangfoldiggøre Hovedsummen af erhvervet Sandhed. I denne Henseende er et Menneske, der tiltager i Kundskab og Magt, en Guds Medarbejder og kan være Guds Hjælper. Det er en trøstende Tanke, at ikke alene Mennesket trænger til Gud; men at Gud ogsaa trænger til Mennesket. Sandt nok, den Hjælp, Gud kan modtage af os, er forholdsvis ubetydelig, og den Hjælp, han yder os, er umaadelig stor; men Forholdet eksisterer alligevel, hvilket er en stor Trøst og Forsikring for Mennesket.

Guds Egenskaber. Det er aldeles forgæves, at man forsøger at analysere Universets højeste Intelligens, den Gud, vi tilbeder; og kun indskrænkede, overfladiske Sjæle vil spilde deres Tid med noget saadant.

Det, som er uendeligt, overgaar Menneskets Forstand. Evangeliet antager ganske rolig denne Forudsætning; thi ifølge Verdensordningen véd man, at større og større Sandheder ledsages af en Tiltagen i Magt, indtil man med Tiden kan fatte og forstaa det, som for os nu er uudgrundeligt. Derfor, medens Gud, det højest, styrende Væsen, begriber det, som er evigt, evigvarende og grænseløst, overgaar disse Egenskaber Menneskets Fatteevne. Saaledes er det, at »evig Straf er Guds Straf, uendelig Straf er Guds Straf«. Ligeledes er evigvarende Glæde

eller uendelige Velsignelser Guds Glæde og Guds Velsignelser. Paa denne Maade erkender Mennesket, at alting staar i Forhold til Gud.

Mennesket forstaar ikke tilfulde Gud; alligevel eksisterer der en Forstaaelse mellem Mennesket og Gud, eftersom Gud paa sin Fremskridtsvandring har tilbagelagt den Vej, vi nu vandrer paa, hvorfor han tilfulde forstaar os; han kender de Vanskeligheder, vi moder paa vor Sti, vort Haab, vore Sorger, vore Fejl og vor Daarskab. Gud hersker over alt, og hans Retfærdighed er fuldkommen; hans Kærlighed er uendelig stor, og hans Naade uden Grænse; thi hans Retfærdighed, Kærlighed og Naade tillempes efter Menneskenes Behov i Overensstemmelse med hans egne Erfaringer paa sit Livsløb fremad og opad. Guds Forhold til Mennesket er bogstavelig talt det samme som det, der eksisterer mellem Fader og Son; thi vi horer til den samme Race. Vi kan være forvissede om, at Gud besidder de samme Egenskaber som Mennesket, tilligemed mange andre. Men hos Gud er disse bleven herliggjorte og forskonnede. Han er vor Fader, der kender og forstaar os.

MENNESKET ER TIL, FOR AT DET KAN NYDE GLÆDE.

Er Menneskets tiltagende Magt tilstrækkelig Belonning for den Anstrengelse og Moje, som følger med Udviklingen? Dette er et Sporgsmaal, som opstaar hos enhver, der gransker Evangeliet. Magt, i og for sig selv, er maaske ikke Tilværelsens Ideal. Folgelig er det derfor nodvendigt, om muligt, at opdage, om denne Magt er forenet med Gaver, der kan gore det Umagen værd vedblivende at samle Kundskab, for derved at erholde endnu mere Magt.

Bevidstheden og Universet. Lige fra Begyndelsen har intelligente Aander været i Besiddelse af Bevidstheden angaaende den Verden, de befandt sig i. De maa fra forst af have været modtagelige for Indtryk, baade af Glæde og Smerte; ja, de maa have været begavet med Sanser af lignende Beskaffenhed, om end muligvis skarpere, end dem, vi nu ejer. Naar

disse Aander kom i Konflikt med en eller anden Naturlov, var Smerte eller en tilsvarende Fornemmelse uden Tvivl Resultatet den Gang saa vel som nu. Naar de, ved Adlydelsen af visse bestemte Love, nod Fremgang, maa Glæden have tilsmilet dem lige saa sikkert, som den under lignende Omstændigheder gør hos os i Dag.

Intelligente Væsener kan ikke glæde sig over Smerte; for at undgaa Smerte og sikre sig Glæde havde de fra Begyndelsen af gjort sig bekendt med den gældende Lov og adlydt den. Jo længere frem man naar i Intelligens, des flere Love forstaar man og kan gøre Brug af; derfor er der ogsaa en tilsvarende Mulighed for at opnaa større Glæde. Hele den Higen efter foroget Magt, som alle nærværende Væsener besjæles af, er altsaa i Virkeligheden en Higen efter større og vedvarende Glæde. Der er ingen Gudelighed i Smerte, uden for saa vidt den bidrager til Opnaaelsen af mere Kundskab. Sand Frihed, der er ensbetydende med fuldstændig Glæde, er en ubetinget Vedkendelse af Loven og dens Anvendelighed. Trældom skriver sig fra Uvidenhed om Loven eller Opsætsighed mod samme.

Den oprindelige Tilstand. Menneskets Nærmelse til en Fylde af Glæde skildres i dets aabenbarede Historie. Kun dunkelt ser vi gennem Glemselens Slør vor Tilstand i Forudtilværelsen. Den, der gransker Evangeliet, bekymrer sig i Virkeligheden ikke meget om Enkelthederne vedrorende det Liv, der gik forud for Jordelivet. Der er saa meget, der bor udfores i dette Liv, at han er tilfreds med et lille Omrids af Livet i Forudtilværelsen, der dog kan hjælpe ham til at forstaa lidt mere angaaende Jordelivet, saa vel som Livet herefter. Kun lidt vides om Menneskets oprindelige Tilstand. Det stod der, omgivet af mangfoldige Kræfter, der virkede i forskellige Retninger; og for at blive i Stand til at kontrollere dem og saaledes nyde Glæde, begyndte han at studere dem. En Beretning om hine Dages Fremadskriden mod det hojeste Maal er aldrig bleven givet til dødelige Mennesker.

Den første Provestand. Materien eksisterer maaske i mange Skikkelser; men som et Hele kan den deles i to Klasser: De jordiske Elementer, der ejer Tyngde, som fornemmes umiddelbart gennem Sanserne, og for det andet, som de immaterielle Elementer, der ikke lader sig veje, og som Mennesket ikke kan fornemme gennem Sansernes Brug. Denne sidste Klasse, der ofte kaldes aandelig Materie, er maaske den vigtigste, eftersom det ikke er umuligt, at alle andre Former er Afledninger fra samme.

Det var af største Betydning for intelligente Væsener, der sigtede hen til det Maal at indtage Universet, at de skulde lære alle Materiens Ejendommeligheder indgaaende at kende. Saa vidt det er os muligt at erfare, bestræbte Mennesket sig efter at erholde Oplysning angaaende aandelig Materie. Gud bragte os frem som Aander i Forudtilværelsen, og han blev saaledes vor Fader og vi hans Sonner og Dotre. Vor Tilværelse i Aandeverdenen omtales ofte som vor første Prøvestand.

Hvor længe Mennesket forblev i dets første Provestand, vides ikke. Dog var det uden Tvivl længe nok til, at det kunde udvikles tilstrækkelig og blive aldeles fortrolig med alle Ytringer, henhørende til aandelig Substans i enhver Skikkelse. Naar Menneskets Uddannelse i denne Universets Afdeling var fuldendt, blev det tilladt at indgaa til den næste Prøvestand, men ikke for. (Fortsættes.)

INDHOLD:

Konference Tale	305	Ude fra	312
Den Danske Mission	309	Konference Bemærkninger.	313
Den Norske Mission	310	Fornuftmæssig Teologi	315
Tabernakelkorets Turné	310		

SKANDINAVIENS STJERNE er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Norge og Danmark. Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording.